

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/98/2018
Identifikačné číslo spisu: 1113201443
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1113201443.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Eiffage Construction Slovenská republika, s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 73, 821 05 Bratislava, IČO: 35 740 655, zastúpeného zahraničným združením Dentons Europe CS LLP so sídlom One Fleet Place 1, Londýn EC4P 4GD, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, Združenie s obmedzeným ručením (limited liability partnership), číslo zápisu v Obchodnom registri pre Anglicko a Wales: OC340214, poskytujúcim právne služby prostredníctvom Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom Štefánikova 15, 811 05 Bratislava, IČO: 36 861 391, proti žalovanému: MODIFIN, spol. s r. o., so sídlom Tilgnerova 16, 841 05 Bratislava, IČO: 35 721 260, zastúpenému Ing. Mgr. Vladimírom Hudecom, Fialková 21A, 900 44 Tomášov, o zrušení rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32Cb/12/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/145/2017-445 zo dňa 24. mája 2018, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 32Cb/12/2013-361 zo 16. februára 2017 (druhým v poradí) zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku č.: Rsp V - 156/2011 z 22. novembra 2012, vydaného Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave (ďalej aj „rozhodcovský súd“ alebo „RS SOPK“), ktorým zaviazal žalobcu (v rozhodcovskom konaní žalovaného) zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) sumu 524.083,42 eura s príslušenstvom. Zrušenie rozhodcovského rozsudku navrhol z dôvodov podľa ust. § 40 ods. 1 písm. c/, g/ a h/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby (ďalej aj „zákon č. 244/2002 Z. z.“ alebo „ZRK“).

2. V návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku žalobca poukázal na porušenie rovnosti účastníkov

konania a práva na spravodlivý proces, ktoré videl v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovský súd sa podľa žalobcu nevysporiadal s jeho pre rozhodnutie podstatnými námietkami. Namietal, že rozhodcovský rozsudok bol vyhotovený 22. novembra 2012, pred doručením záverečných rečí účastníkov a teda nezohľadnil fakty a tvrdenia, ktoré žalobca uviedol v záverečnej reči. Namietal, že rozhodcovský rozsudok bol vyhotovený skôr, ako mohol rozhodcovský súd vyhodnotiť všetky dôkazy. Žalobca žiadal súd, aby posúdil aj otázku platnosti rozhodcovskej zmluvy, pasívnej legitimácie a aby odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku skonštatoval, že v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nejde o preskúvanie vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku (t. j. o zisťovanie správnosti skutkových zistení a právneho posúdenia), ale súd skúma, či bolo rozhodcovské konanie postihnuté závažnou procesnou vadou. Poukázal na závery Krajského súdu v Bratislave v uznesení č. k. 1Cob/4/2014-207 z 27. novembra 2014, podľa ktorých za pasívne legitimovaného v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku považoval žalovaného a rozhodcovskú doložku posúdil ako platnú.

4. K námietke porušenia rovnosti účastníkov rozhodcovského konania súd prvej inštancie na základe preskúmania rozhodcovského spisu dospel k názoru, že obom stranám bola v rozhodcovskom konaní poskytnutá riadne a v dostatočnom rozsahu rovnaká možnosť uplatnenia procesných práv, dostatočná možnosť uplatnenia svojich tvrdení, námietok, dôkazov ako i možnosť vyjadrovať sa k dôkazom, skutočnostiam a tvrdeniam druhej strany a po formálnej stránke boli dodržané príslušné procesné postupy. Zo samotného rozhodnutia rozhodcovského súdu vyplýva, že sa so záverečnými rečami zaoberal, posúdil ich a až následne rozhodoval. Záverečné reči účastníkov konania boli rozhodcovskému súdu doručené 29. novembra 2012 a rozhodcovský rozsudok bol rozhodcami/senátom rozhodcovského súdu prijatý až 14. decembra 2012, čo vyplýva aj z úradného záznamu Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2014 o otvorení obálky so zápisnicou o porade o hlasovaní k rozhodcovskému rozsudku. Rozhodcovský súd dostatočne vyhodnotil ním zistený skutkový stav na to, aby vecne rozhodol, a to bez potreby doručovania písomných záverečných rečí účastníkov konania. Ani záverečná reč žalobcu nebola doručená žalovanému a nie je možné konštatovať porušenie rovnosti účastníkov konania.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalobca porušenie rovnosti účastníkov rozhodcovského konania argumentoval tvrdeným antedatovaním zadávacích listov, tak rozhodcovský súd sa vysporiadal dostatočne aj s týmito tvrdeniami, keď za rozhodujúce považoval to, že žalovaný predložil zadávacie listy podpísané oprávnenou osobou uvedenou v zmluve o dielo (čl. 4 bod 4.3 zmluvy), pričom žalobca k tvrdeniu o pozmeňovaní predložených zadávacích listov a o ich antedatovaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz. Pokiaľ rozhodcovský súd konštatoval, že zadávacie listy boli podpísané oprávnenými osobami, tak je možné dovodiť, že ich považoval za platné, a to aj v kontexte s podanou námietkou žalobcu o ich relatívnej neplatnosti. Vykonané práce vyplývajú z predložených preberacích protokolov jednotlivých častí stavby, ako aj zo skutočnosti, že celé dielo bolo skolaudované. Faktúry za vykonané práce vystavené žalovaným žalobca nerozporoval. Súd prvej inštancie mal za to, že sa rozhodcovský súd dostatočne vysporiadal aj s týmito námietkami žalobcu a nie je možné konštatovať porušenie rovnosti účastníkov konania. K námietke podľa § 40 ods. 1 písm. h/ ZRK okresný súd uviedol, že neboli dané dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona. Aj keď sa žalobca návrhom zo dňa 16. januára 2013 domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku aj z tohto dôvodu, avšak v nasledujúcich písomných vyjadreniach ako aj na uskutočnených pojednávaniach tento zrušovací dôvod už neuvádzal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

6. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/145/2017-455 z 24. mája 2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 32Cb/12/2013-361 zo 16. februára 2017 a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP.

7. Odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nejde o preskúmavanie jeho vecnej správnosti (t. j. o zisťovanie správnosti skutkových zistení a právneho posúdenia). Súd skúma, či bolo rozhodcovské konania postihnuté závažnou procesnou vadou. Otázka pasívnej legitímácie žalovaného a otázka platnosti rozhodcovskej zmluvy bola riešená aj predchádzajúcim (zrušujúcim) rozhodnutím odvolacieho súdu v uznesení č. k. 1Cob/4/2014-207 z 27. novembra 2014. Za správne považoval, že súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní zaoberal ostatnými dôvodmi uvedenými žalobcom v návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to porušením zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania ako aj tým, či v konaní boli dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania (§ 40 ods. 1 písm. g/ a h/ ZRK). Odvolací súd zdôraznil, že právna úprava umožňuje požiadať príslušný všeobecný súd o zrušenie rozhodcovského rozsudku len z formálnych dôvodov vymedzených v zákone o rozhodcovskom konaní a nie pre porušenie hmotnoprávnych predpisov a teda napadnúť aj vecnú nesprávnosť rozhodcovského rozsudku.

8. Odvolací súd mal v zhode so súdom prvej inštancie za to, že obom stranám bola v rozhodcovskom konaní poskytnutá riadne a v dostatočnom rozsahu rovnaká možnosť uplatnenia ich procesných práv, dostatočná možnosť uplatnenia ich tvrdení, námietok, dôkazov ako i možnosť vyjadrovať sa k dôkazom, skutočnostiam a tvrdeniam druhej strany a po formálnej stránke boli dodržané príslušné procesné postupy. Rokovací poriadok rozhodcovského súdu neobsahuje žiadne konkrétne ustanovenie, a to ani v § 5 tohto rokovacieho poriadku o povinnosti doručovať záverečné reči stranám. K právu účastníka vyjadriť sa k dokazovaniu a jeho hodnoteniu a k právu na záverečnú reč a ich rozdielu odvolací súd poukázal na závery v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2010, sp. zn. 2Cdo/154/2009.

9. K námietke voči úradnému záznamu odvolací súd uviedol, že ide o obvyklý právny úkon súdnej praxe, pričom Krajský súd v Bratislave vykonal úradný záznam po tom ako pristúpil k otvoreniu obálky so zápisnicou o hlasovaní rozhodcovského súdu, z ktorého vyplynulo, že rozhodcovský rozsudok bol rozhodcami/senátom rozhodcovského súdu prijatý až 14. decembra 2012, teda až po doručení záverečných rečí rozhodcovskému súdu 29. novembra 2012. Všetky námietky v súvislosti s predmetným úradným záznamom vyhodnotil odvolací súd ako irelevantné.

10. Ohľadom odvolacej námietky súvisiacej s dôvodom podania návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, či sú dané dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného predpisu, odvolací súd zdôraznil, že nie je možné požiadať súd o zrušenie rozhodcovského rozsudku pre porušenie hmotnoprávnych predpisov a teda napadnúť aj vecnú nesprávnosť rozhodcovského rozsudku. V prípade obnovy konania sa jedná o mimoriadny opravný prostriedok, kedy ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli predložiť, použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy. Žalobca žiadne takéto relevantné skutočnosti vo svojom návrhu neuviedol. Tiež je pravdou, že v priebehu prvoinštančného konania žalobca tento zrušovacie dôvod v ďalšom už neuvádzal. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

11. Rozsudok odvolacieho súdu v zákonnej dovolacej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) napadol žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním (v rozsahu 17 strán), ktorým sa domáha, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, eventuálne, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu č. k. 1Cob/145/2017-445 z 24. mája 2018 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 16. februára 2017, č. k. 32Cb/12/2013-361 sa mení tak, že sa zrušuje rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave z 22. novembra 2012, č. k. Rsp V-156/2011. Zároveň dovolateľ žiada nahradiť trovy konania na súde prvej inštancie, odvolacieho konania a dovolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

12. Dovolateľ vymedzil dôvody dovolania kumulatívne podľa ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/

CSP. Uviedol, že vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP vidí v tom, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie nevykonali kľúčový dôkaz v súlade s Civilným sporovým poriadkom, t. j. na pojednávaní, s možnosťou strán sa k nemu vyjadriť. Má za to, že išlo o nesprávny procesný postup, ktorým mu bolo znemožnené, aby ako žalobca uskutočňoval svoje základné procesné právo vyjadriť sa k rozhodujúcemu dôkazu. Nakoľko podľa dovolateľa išlo o rozhodujúci dôkaz a keďže odvolací súd nezabezpečil nápravu tohto stavu ani po odvolaní žalobcu, v ktorom túto skutočnosť namietal, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Podľa dovolateľa jednou z rozhodujúcich otázok v konaní pred súdmi nižšej inštancie bol dátum prijatia a vydania rozhodcovského rozsudku. Ak rozhodcovský súd vyzval strany na predloženie záverečných prednesov, hoci rozsudok už existoval, išlo by o procesnú vadu, preto bolo podľa dovolateľa kľúčové skutkovo ustáliť, či dátum na rozhodcovskom rozsudku predstavuje skutočný dátum vydania alebo ide o chybu v písaní. Skonštatoval, že súdy vychádzali z úradného záznamu krajského súdu o otvorení obálky so zápisnicou o porade a hlasovaní RS SOPK, ktorú však žalobca nevidel a nemal možnosť sa k nej vyjadriť. Uvedené namietal aj v odvolaní, na čo odvolací súd nesprávne pristúpil k analogickému použitiu ust. § 54 ods. 4 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov (ďalej aj „vyhl. č. 543/2005 Z. z.“), pričom tento procesný postup podľa dovolateľa mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva a zakladá porušenie práva na spravodlivý proces.

13. Dovolateľ považuje zápisnicu o hlasovaní RS SOPK za dôkaz, od ktorého záviselo rozhodnutie v spore, mal preto záujem a zároveň procesné právo sa k tomuto dôkazu vyjadriť. Uviedol, že dotknutá zápisnica RS SOPK bola zrejme datovaná 14. decembra 2012 a rozhodcovský rozsudok bol datovaný 22. novembra 2012, pričom práve rozdiel medzi týmito dátumami bol pre spor rozhodujúci. Dovoláním namietané (ne)vykonanie dôkazu predstavuje porušenie základných procesných práv žalobcu. Podľa neho zápisnicu o hlasovaní rozhodcovského súdu nemožno bez ďalšieho identifikovať so zápisnicou o hlasovaní súdu, ide o diametrálne odlišné inštitúty. Na rozdiel od zápisnice o hlasovaní v súdnom konaní [§ 44 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v znení účinnom v relevantnom čase], ktorá nesmie byť sprístupnená účastníkom konaní, účelom inštitútu zápisnice o hlasovaní v rozhodcovskom konaní bola právna istota účastníkov. Analogické použitie ust. § 54 ods. 4 vyhl. č. 543/2005 Z. z. je neprípustné aj z dôvodu, že nejde o analogickú situáciu. Uvedené ustanovenie upravuje oboznamovanie sa so zápisnicou o hlasovaní pri rozhodovaní o opravnom prostriedku, čo žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ZRK nie je. Preto podľa dovolateľa utajenie zápisnice o hlasovaní rozhodcovského súdu nemožno pripodobniť k utajeniu zápisnice o hlasovaní súdu podľa § 44 OSP.

14. K vade podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ v podanom dovolaní vymedzil 4 otázky, ktoré špecifikoval nasledovne:

- a) „Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak sa rozhodcovský súd v odôvodnení rozhodcovského rozsudku nevysporiadal s kľúčovými námietkami jedného z účastníkov?
- b) Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom sa rozhodcovský súd nevysporiadal s námietkou jedného z účastníkov, že kľúčový dôkaz je antedatovaný?
- c) Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak rozhodcovský súd síce účastníkom formálne poskytol možnosť doručiť záverečný písomný prednes, rozhodcovský súd ho však v rozhodcovskom rozsudku nebral do úvahy a nevysporiadal sa s jeho obsahom?
- d) Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak rozhodcovský súd stranám nedoručoval záverečné písomné prednesy, a tým im odoprel možnosť oboznámiť sa s obsahom záverečného písomného prednesu druhej strany, a procesne na neho akokoľvek reagovať, ak tieto prednesy obsahovali ucelenú skutkovú a právnu argumentáciu?“

15. Dovolateľ má za to, že v rozsahu týchto právnych otázok (ďalej aj „otázky ad a/ až ad d/“) napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci súdmi nižšej inštancie. Namietá nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, že rozhodcovský súd sa s námietkami žalobcu nezaoberal a teda nevysporiadal.

16. Dovolateľ k otázke ad a/ zaujal názor, že nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Uviedol, že dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 40 ods. 1 písm. g/ ZRK (v znení do 31. decembra 2014) bolo porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, medzi ktoré patrí aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Ak zákon vyžaduje pre rozhodnutie odôvodnenie, nemôže ísť len o formálnu povinnosť uviesť akékoľvek odôvodnenie, ale také, ktoré spĺňa kritérium preskúmateľnosti. Dovolateľ absenciu, resp. nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku považuje za porušenie rovnosti účastníkov v tom zmysle, že ak rozhodcovský súd vysvetlí len úspešnej strane prečo bola úspešná, ale neúspešnej strane nevysvetlí, na základe čoho bola neúspešná, resp. prečo jej argumenty neboli vyhodnotené ako relevantné, tak ide o porušenie rovnosti účastníkov. K zrušiteľnosti rozhodcovského rozsudku pre nepreskúmateľnosť poukázal na komentár k zákonu o rozhodcovskom konaní, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (bližšie dovolateľom nešpecifikované) a aj na zahraničnú literatúru a judikatúru. Podľa dovolateľa súdy nižšej inštancie nevenovali pozornosť nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku z hľadiska neposkytnutia odpovede na jednu z rozhodujúcich námietok žalobcu, len zhodne skonštatovali, že v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nejde o preskúmavanie vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku. Domáhal sa pritom prieskumu procesnej vady rozhodcovského rozsudku spočívajúcej v nepreskúmateľnom odôvodnení, v ktorom sa rozhodcovský súd nevysporiadal s kľúčovými námietkami žalobcu.

17. K otázke ad b/

dovolateľ skonštatoval, že rozhodcovský súd nemôže arbitrárne rozhodnúť na základe dôkazov, pri ktorých je vážne podozrenie, že boli antedatované a s touto skutočnosťou sa vôbec nevysporiadať. Nakoľko bola táto námietka v rozhodcovskom konaní vznesená, bolo povinnosťou RS SOPK sa s ňou vysporiadať a keďže rozhodcovský súd tak v odôvodnení rozhodcovského rozsudku nevykonal, je zaťažený procesnou vadou a je daný dôvod na jeho zrušenie. Ďalej dovolateľ namietal efektívne odopretie práva na záverečnú reč, ktoré odôvodnil obdobne ako v odvolaní tým, že RS SOPK v rozsudku nereflektoval na obsah záverečnej reči, keďže je pravdepodobné, že rozhodcovský rozsudok bol prijatý predtým, než žalobca svoju záverečnú reč predložil. Táto skutočnosť je sporná, keďže jediný dôkaz bol v konaní pred súdmi nižšej inštancie vykonaný nezákonným spôsobom a bez jeho možnosti vyjadriť sa k tomuto dôkazu, čo podľa dovolateľa zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

18. K otázke ad c/

dovolateľ uviedol, že podľa rozhodovacej praxe majú strany v súdnom konaní právo na záverečnú reč a odopretie tohto práva predstavuje zásah do základného práva na spravodlivý súdny proces. Právo na záverečnú reč nemožno naplniť tým, že formálne bude účastníkovi umožnené záverečnú reč predložiť, avšak v skutočnosti bude toto právo iluzórne, pretože rozhodcovský súd buď prijal rozhodcovský rozsudok ešte pred doručením záverečnej reči alebo záverečnú reč vôbec nebral do úvahy a v odôvodnení rozhodcovského rozsudku sa nevysporiadal ani len s podstatnou námietkou vznesenou v záverečnej reči. Dovolateľ ďalej namietal procesnú vadu spočívajúcu v nedoručení záverečných písomných prednesov stranám a tým im RS SOPK nedal možnosť oboznámiť sa s ich obsahom, príp. v reakcii na ne ešte vyvinúť akúkoľvek procesnú aktivitu. Uviedol, že záverečné písomné prednesy tvorili ucelenú skutkovú a právnu argumentáciu, čo žalobca namietal ako jeden z dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku na súdoch nižšej inštancie.

19. K otázke ad d/

dovolateľ konštatoval, že dovolací súd opakovane riešil otázku doručovania súdnych podaní sporových strán na účely oboznámenia sa druhej sporovej strany s ich obsahom a prípadnej možnosti vyjadriť sa k nim, avšak v kontexte rozhodcovského konania a výkladu dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku táto otázka ešte vyriešená nebola.

20. Podporne poukázal na ust. § 26 ZRK s tým, že RS SOPK v odôvodnení rozsudku uviedol, že vychádzal aj zo záverečných písomných prednesov, s ich obsahom ale účastníkov rozhodcovského konania neoboznámil. Namietal, že s poukazom na ust. § 2 Rokovacieho poriadku RS SOPK musia byť

všetky písomnosti týkajúce sa rozhodcovského konania predkladané v takom počte, aby mal každý z účastníkov, všetci členovia senátu RS SOPK, ako aj sekretariát súdu, po jednom vyhotovení. Ak samotný rokovací poriadok počíta s tým, že písomnosti predkladané jedným účastníkom sú určené do pozornosti aj druhému účastníkovi rozhodcovského konania, tak rozhodcovský súd má zabezpečiť doručovanie podľa § 5 ods. 3 alebo 4 Rokovacieho poriadku.

21. Dovolateľ poukázal na § 40 ods. 1 písm. g/ ZRK (účinného do 31. 12. 2014), podľa ktorého bolo dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Išlo o procesné vady rozhodcovského konania, medzi ktoré možno podľa dovolateľa zaradiť aj opomenutie rozhodcovského súdu doručovať dôležité podania účastníkov, vrátane záverečných písomných prednesov. Nedoručenie záverečných rečí stranám je podľa dovolateľa dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Názor odvolacieho súdu, že pri záverečných rečiach ide o akési zhrnutie návrhov strán smerujúcich výlučne voči rozhodcovskému súdu pred jeho rozhodnutím v otázke, z akých záverov by mal rozhodcovský súd vychádzať a ako by mal vec po právnej stránke posúdiť, považuje dovolateľ za nesprávny ako aj procesne a ústavne nekonformný.

22. Na záver dovolateľ uviedol, že sudy nižšej inštancie nesprávne vyhodnotili právnu otázku, či je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, pretože RS SOPK opomenul stranám doručovať záverečné písomné prednesy obsahujúce ucelenú skutkovú a právnu argumentáciu. Takýto procesný postup RS SOPK podľa dovolateľa zakladá závažnú procesnú vadu, ktorá odôvodňuje zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ide teda o otázku, od ktorej záviselo napadnuté rozhodnutie, a ktorá, ak by bola zodpovedaná správne, mala viesť k zrušeniu rozhodcovského rozsudku.

23. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý tvrdenie žalobcu, že boli porušené jeho práva tým, že sa súd nezoberal záverečnými rečami a tiež tým, že sa nemohol vyjadriť k dôkazu a jeho vykonaniu, považoval za nepravdivé, neopodstatnené a teda nedôvodné. K nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku, porušeniu zásady rovnosti a poškodeniu práv žalobcu uviedol, že tieto žalobcove tvrdenia sú nepodložené a nedôvodné. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

24. K doručenému vyjadreniu žalovaného podal žalobca repliku, v ktorej, v polemike so stanoviskom žalovaného, v podstate zopakoval a zhrnul svoju argumentáciu už obsiahnutú v podanom dovolaní.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

26. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

27. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

28. Podľa ust. § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

29. Podľa ust. § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými

dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

30. Dovolateľ podal dovolanie z dôvodov podľa ust. § 420 písm. f/ CSP a súčasne z dôvodov podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Je potrebné uviesť, že ust. § 420 zakladá samostatne prípustnosť dovolania a rovnako samostatne zakladá prípustnosť dovolania aj § 421 CSP. Zákon medzi nimi neupravuje žiadnu súvislosť, a to ani podmieňujúcu, ani vylučujúcu (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PLZ.ÚS 1/2018-22 zo dňa 25. apríla 2018).

31. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Citované ustanovenie § 420 CSP upravuje tzv. vady zmätočnosti a je nevyhnutné, aby dovolateľ v dovolaní jednoznačne uviedol, ktorou z vád zmätočnosti uvedenou pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené a zároveň je jeho (procesnou) povinnosťou podľa ust. 431 ods. 2 CSP uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva.

33. V danom prípade žalobca v dovolaní namietol vadu zakotvenú v ust. § 420 písm. f/ CSP, spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe, ktorá dovolateľovi znemožnila, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú:

1/ nesprávny procesný postup súdu,

2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň

3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Pod pojmom nesprávny procesný postup je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

35. K uvedenej vade malo dôjsť nesprávnym procesným postupom, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúceho rozsudok súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie ani odvolací súd nevykonali podľa dovolateľa kľúčový dôkaz v súlade s Civilným sporovým poriadkom, t. j. na pojednávaní, s možnosťou strán sa k nemu vyjadriť. Za taký dôkaz dovolateľ považoval zápisnicu o hlasovaní senátu rozhodcovského súdu vo vzťahu k spornému dátumu hlasovania (14. decembra 2012) a teda aj vydania písomného rozhodcovského rozsudku, ktorého vyhotovenie uvádza dátum 22.

novembra 2012.

36. Dovolateľ vo vzťahu k vytknutému procesnému postupu pri dokazovaní za nepostačujúci považoval úradný záznam Krajského súdu v Bratislave z 26. 11. 2014, č. k. 1Cob/4/2014-202, ktorý v predchádzajúcom odvolacom konaní (výsledkom ktorého bolo rozhodnutie o zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie), konštatoval za prítomnosti všetkých členov odvolacieho senátu otvorenie obálky „so zápisnicou o porade o hlasovaní k Rozhodcovskému rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory z rozhodcovského spisu RspV-156/2011“. Z predmetnej zápisnice o porade a hlasovaní bolo krajským súdom v úradnom zázname konštatované, že rozhodcovský rozsudok „bol prijatý uvedeným senátom dňa 14.12.2012“. Úradný záznam podpísali všetci členovia odvolacieho senátu.

37. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie pred vydaním v poradí druhého rozsudku č. k. 32Cb/12/2013-361 zo 16. februára 2017 vykonal dokazovanie na pojednávaní 24. januára 2017, na ktorom v prítomnosti oboch sporových strán vykonal dokazovanie aj „obsahom spisu na č. l. 1 až 349“. Súčasťou dokazovania pred súdom prvej inštancie tak nepochybne bol aj obsah úradného záznamu odvolacieho súdu z 26. novembra 2014. Po poučení podľa ust. § 182 a § 154 CSP strany zhodne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a na záver nič neuviedli. Odvolací súd dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, vydal bez nariadenia pojednávania, pričom v zmysle ust. § 383 CSP vychádzal zo skutkového stavu, ako ho zistil súd prvej inštancie.

38. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ bola žalobcom spochybňovaná okolnosť dátumu vydania rozhodcovského rozsudku, pričom aj on sám v podanom dovolaní (bod 23.) uvádza, že v prípade dátumu 22. novembra 2012 mohlo ísť (len) o chybu v písaní vo vyhotovení rozhodcovského rozsudku, tak dokazovanie vykonané k tejto otázke súdom prvej inštancie obsahom úradného záznamu odvolacieho súdu z 26. novembra 2014 nebolo žalobcom na pojednávaní 24. januára 2017 namietané a až po ukončení dokazovania súdom prvej inštancie, v odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku, žalobca vytýkal nevykonanie dokazovania priamo zápisnicou o hlasovaní rozhodcovského senátu. Žalobca však bol súdom prvej inštancie procesne poučený podľa ust. § 154 CSP o zákonnej koncentrácii konania. Je dôvodné na tomto mieste pripomenúť, že aj keď konanie o žalobe žalobcu o zrušení rozhodcovského konania začalo dôjdením žaloby Okresnému súdu Bratislava I dňa 16. januára 2013, t. j. za účinnosti OSP, tak dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, boli vydané za účinnosti CSP, pričom bolo správne, ak súdy od 1. júla 2016 v prvoinštančnom a v nadväzujúcom odvolacom konaní procesne postupovali podľa ustanovení CSP. Vyplýva to z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Súčasne platí, že právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 veta prvá CSP).

39. Zákonná koncentrácia civilného sporového konania je zakotvená v ust. § 154 CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Uvedené znamená, že procesné úkony sporových strán, podliehajúce zákonnej koncentrácii, nespôsobujú ex lege procesnoprávne účinky a súd na ne neprihliada, ak sú uplatnené po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Medzi prostriedky procesného útoku na strane žalobcu nepochybne patria aj návrhy na vykonanie dôkazov, čo vyplýva z dikcie ust. § 149 CSP.

40. Relevantné však z hľadiska prípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP je, že nevykonanie určitého dôkazu by mohlo mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP (k tomu pozri R 37/1993 obdobne aplikovateľný aj od 1. júla 2016 pre konania podľa CSP).

41. Z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že prípadný

nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu konania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/26/2017), pričom je potrebné poukázať aj na judikáty R 111/1998 a R 2/2016 v plnej miere aplikovateľné aj od 1. júla 2016 na konania podľa CSP.

42. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov, resp. tohto, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1373). Najvyšší súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky sa už viackrát vo svojich skorších rozhodnutiach vyjadrili, že z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 a napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/129/2018, 3Cdo/162/2018).

43. V danom prípade teda dovolateľ v podstate vytýka odvolaciemu súdu, že svoje rozhodnutie v skutkovej rovine oprel o výsledky dokazovania, ktorého súčasťou nebola zápisnica o hlasovaní rozhodcovského súdu a s vykonaním tohto dôkazu na pojednávaní za účasti žalobcu. Tento dôkaz sa týkal dátumu predmetného rozhodcovského rozsudku.

44. Pokiaľ išlo o odstránenie pochybností o dátume vydania rozsudku, primárne z hľadiska zistenia (ne)existencie chyby v písaní vo vyhotovení písomného rozhodcovského rozsudku, tak podľa názoru odvolacieho súdu (v druhom odvolacom konaní) postačoval úradný záznam tohto súdu zo dňa 26. novembra 2014 (v prvom odvolacom konaní) a v ňom zachytené konštatovanie o dátume hlasovania rozhodcovského senátu 14. 12. 2012. Tento úradný záznam, verifikovaný podpismi všetkých členov odvolacieho senátu, bol súčasťou dokazovania pred súdom prvej inštancie. Súčasťou dokazovania bol aj list rozhodcovského súdu zo dňa 24. novembra 2014 adresovaný Krajskému súdu v Bratislave - Predloženie originálu súdneho spisu Rsp V - 156/2011, v ktorom generálny tajomník RS SOPK uvádza o. i.: „V spise založená strana obsahujúca zapečatenú obálku (doklad č. 230) obsahuje zápisnicu o porade a hlasovaní zo dňa 14.12.2012“. Za tohto stavu ďalšie spochybňovanie spôsobu zistenia skutočného dátumu vydania rozhodcovského rozsudku dovolateľom poukazovaním na procesný postup pri dokazovaní, nie je z hľadiska dodržania procesných práv žalobcu opodstatnené. Dovolací súd poukazuje tiež na to, že žalobca mal možnosť nahliadnuť tak do spisu rozhodcovského súdu ako aj do spisu súdu prvej inštancie, čo vo vzťahu k súdnemu spisu realizoval 20. marca 2013, 11. mája 2017 a 25. mája 2017 (č. l. 135, 410, 412 spisu).

45. Napokon dovolací súd uvádza, že je to súd, ktorý rozhodne, ktorý dôkaz vo veci vykoná a akým spôsobom. Nie je možné súhlasiť s dovolateľom ani v tom, že by súd prvej inštancie, či odvolací súd (v predchádzajúcom odvolacom konaní sp. zn. 1Cob/4/2014) prekročil svoju právomoc a vykonal dokazovanie k dátumu vydania rozhodcovského rozsudku nad rámec návrhov sporových strán. Ku dňu 26. novembra 2014 súd postupoval podľa úpravy OSP a z jeho ust. § 120 ods. 4 vyplýva možnosť súdu výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o samotný úradný záznam zo dňa 26. novembra 2014, tak aj vo vzťahu

k dátumu vydania rozhodcovského rozsudku ide len o opis, premietnutie totožných údajov zo zápisnice o hlasovaní do záznamu konajúceho súdu, s verifikovaním tohto záznamu podpismi všetkých členov senátu. Takýto úradný záznam súdu potom vykazuje určité atribúty verejnej listiny. Podľa ustanovenia § 205 CSP listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich dosvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak.

46. Dovolateľ okrem trvania na dokazovaní priamo zápisnicou o hlasovaní rozhodcovského senátu však konkrétne nevysvetlil, prečo by konštatovanie obsahu zápisnice o hlasovaní RS SOPK zo dňa 14. decembra 2012, zachytené v úradnom zázname konajúceho všeobecného súdu, z procesného hľadiska nemalo mať kvalitu zákonného postupu a z dôkazného hľadiska kvalitu správnosti, pravdivosti a vierohodnosti. Inak povedané, z dovolania nie je možné vyvodiť rozumný a logický dôvod opakovania dokazovania zápisnicou o hlasovaní rozhodcovského senátu o dátume vydania rozhodcovského rozsudku, ktorý už raz nahliadnutím do zápisnice o hlasovaní rozhodcovského súdu zistil a verifikoval odvolací súd svojim úradným záznamom. Podstatná pre uvedený procesný postup súdu bola existujúca pochybnosť o správnosti dátumu vydania rozhodcovského rozsudku, vyvolaná dôvodmi samotnej žaloby o jeho zrušenie, pričom aj žalobca pripúšťal, že mohlo primárne ísť o chybu v písaní (či zrejmu nesprávnosť) pri vyhotovení rozhodcovského rozsudku. O to viac bol namieste procesný postup odvolacieho súdu, ktorý v predchádzajúcom odvolacom konaní (bez pojednávania) nahliadnutím do zápisnice o hlasovaní rozhodcovského senátu overil údaj skutočného dátumu prijatia rozhodnutia RS SOPK hlasovaním v senáte dňa 14. decembra 2012 a aj toto zistenie viedlo k zrušeniu v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie.

47. Pokiaľ ide o chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku, podľa ust. § 36 ods. 1 vety prvej zák. č. 244/2002 Z. z. v znení do 31. decembra 2014 ich mohol opraviť rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka rozhodcovského konania do 30 dní od jeho vydania. To, že tak rozhodcovský súd ex offo nevykonal, resp. že o to nepožiadali účastníci rozhodcovského konania, nie je možné reparovať zrušením rozhodcovského rozsudku v súdnom konaní vyvolanom žalobou podľa § 40 a nasl. citovaného zákona.

48. Dovolateľ podstatnú časť argumentácie, ktorou odôvodnil zásah do svojho práva na spravodlivý súdny proces, venoval tiež tomu, že súdy nižšej inštancie mu ako žalobcovi odopreli právo vyjadriť sa k rozhodujúcemu dôkazu (zápisnica o porade a hlasovaní rozhodcovského súdu), hoci pre utajenie tohto dôkazu neexistoval zákonný predpoklad ani legitímny dôvod. Podľa dovolateľa išlo teda o nesprávny procesný postup, ktorým bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval svoje základné procesné právo vyjadriť sa k rozhodujúcemu dôkazu. V nadväznosti na už vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že pokiaľ išlo o dátum rozhodnutia RS SOPK, dovolateľom nastolená otázka „utajenia“ obsahu zápisnice o hlasovaní rozhodcovského senátu, resp. či odvolací súd pri nakladaní so zápisnicou postupoval obdobne ako upravuje ust. § 54 ods. 4 vyhl. č. 543/2005 Z. z., nebola vo vzťahu k procesným právam dovolateľa relevantná. Žalobca, primárne ako účastník konania pred rozhodcovským súdom, sa rozhodcovskou zmluvou zaviazal, že sa podriadi pravidlám rozhodcovského konania. Podľa ust. § 26 ods. 2 veta prvá zák. č. 244/2002 Z. z. v znení do 31. decembra 2014 rozhodcovský súd pripravuje a vedie rozhodcovské konanie v súlade s pravidlami dohodnutými účastníkmi rozhodcovského konania. Ak rozhodcovský súd predložil súdu zápisnicu o hlasovaní rozhodcovského senátu zo dňa 14. decembra 2012 v zapečatenej obálke a pokiaľ odvolací súd pri vyhotovení úradného záznamu zo dňa 26. novembra 2014 tento postup rozhodcovského súdu rešpektoval, tak rovnako nejde o také porušenie procesných práv ako žalobca namieta v dovolaní v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

49. Na tomto mieste je tiež vhodné pripomenúť, že samotné rozhodcovské konanie je inštitútom súkromného práva, v ktorom rozhodcovia ako osoby súkromného práva rozhodujú spory na základe súkromnoprávneho aktu účastníkov konania. Uzavretím rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky sa strany dobrovoľne a vedome vzdávajú práva na súdnu ochranu vykonávanú prostredníctvom všeobecných súdov a zverujú ju rozhodcovskému súdu, ktorý je súkromnoprávnou osobou, pretože ho nemožno vzhľadom na jeho účel a charakter bez ďalšieho zaradiť k orgánom verejnej moci. Aj Ústavný

súd Slovenskej republiky konštatoval, že strany rozhodcovskej zmluvy si musia byť vedomé možných negatívnych dôsledkov svojho rozhodnutia uprednostniť riešenie medzi nimi vzniknutých sporov prostredníctvom súkromnoprávnej osoby - rozhodcovského súdu pred súdnym orgánom Slovenskej republiky, čím sa ich základné právo na súdnu ochranu v istom zmysle stáva okliešteným rozsahom vyplývajúcim z § 40 zákona o rozhodcovskom konaní (m. m. III. ÚS 335/2010 , I. ÚS 143/2013 , I. ÚS 234/2013).

50. Dovolateľ tiež k okolnosti dátumu vydania rozhodcovského rozsudku uviedol, že: „S touto skutkovou otázkou sa nižšie súdy mohli vysporiadať rôznymi spôsobmi (napr. vypočutím členov rozhodcovského súdu)“. Takýto dôkazný návrh však v konaní pred prvoinštančným ani odvolacím súdom zo strany žalobcu neodznal.

51. K výhradám dovolateľa k dokazovaniu, t. j. k zvoleným dôkazným prostriedkom, spôsobu ich vykonania a ich zhodnotenia dovolací súd zhrňujúc a opakovane zdôrazňuje, že z hľadiska prípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP nevykonanie určitého dôkazu by mohlo mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

52. Pokiaľ ide o právo žalobcu vyjadriť sa k dokazovaniu vykonanému vo veci samej pred súdom prvej inštanície, tak toto bolo dodržané tak ako bolo konštatované dovolacím súdom vyššie (ods. 37, 38), čo nepochybne vyplýva z obsahu spisu, osobitne zo zápisnice o pojednávaní okresného súdu zo dňa 24. januára 2017. Preto v danom prípade nebol opodstatnený poukaz v dovolaní na judikatúru a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (bod 28., 29. dovolania) k otázke nevyhnutnosti vykonania dokazovania procesne predpísaným spôsobom a k právu účastníka konania vyjadriť sa k vykonaným dôkazom (R 60/2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. novembra 2017, sp. zn. 2Cdo/88/2017, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/155/2017, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05. novembra 2008, sp. zn. II. ÚS 136/08). Ani v tejto otázke dovolací súd nezistil, že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

53. Dovolací súd teda nezistil prípustnosť dovolania žalobcu z dôvodov podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, čo tvorilo dôvod jeho odmietnutia podľa ust. § 447 písm. c/ CSP.

54. Dovolateľ v predmetnej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pre nesprávne vyriešenie právnych otázok ad a/ až ad d/, ktoré v dovolaní označil tiež ako:
a/ „Nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku“,
b/ „Potenciálne antedatované kľúčové dôkazy“,
c/ „Efektívne odopretie práva na záverečnú reč“ a
d/ „Procesná vada v nedoručení záverečných písomných prednesov“.

55. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštanície, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa ods. 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

56. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

57. Podľa obsahu dovolania jeho prípustnosť dovolateľ v danej veci vyvodzuje okrem vyššie uvedených dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej

inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

58. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pokiaľ dovolateľ nevyvedie ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

59. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o právnu otázku, nie o otázku skutkovú. Z dôvodu tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotnoprávna ako aj procesnoprávna. Musí však ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, teda vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, aj keby bola v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Dôvodnosť prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od tohto, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

60. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické (akademické, teoretické) otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi). Pre prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je relevantný len subjektívny názor dovolateľa, teda čo on sám z hľadiska svojho (ne)úspechu v spore považuje za právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a ani jeho hodnotenie právneho posúdenia veci súdom.

61. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, by mal dovolateľ:
a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil,
b/ vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne,
c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2019, sp. zn. 5Obdo/75/2019).
Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/203/2016, 2Cdo/54/2018, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

62. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Za dovolacím súdom dosiaľ nevyriešené označil dovolateľ otázky, od ktorých podľa neho záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a to ad a/ „Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak sa rozhodcovský súd v odôvodnení rozhodcovského rozsudku nevysporiadal s kľúčovými námietkami jedného z účastníkov?“ Dovolateľ túto otázku uviedol pod nadpisom „Nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku“.

Ďalej išlo o otázku ad b/

„Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom sa rozhodcovský súd nevysporiadal s námietkou jedného z účastníkov, že kľúčový dôkaz je antedatovaný?“ Dovolateľ túto otázku uviedol pod nadpisom „Potenciálne antedatované kľúčové dôkazy“.

Otázku ad c/

„Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak rozhodcovský súd síce účastníkom formálne poskytol možnosť doručiť záverečný písomný prednes, rozhodcovský súd ho však v rozhodcovskom rozsudku nebral do úvahy a nevysporiadal sa s jeho obsahom?“, dovolateľ uviedol pod nadpisom „Efektívne odopretie práva na záverečnú reč“.

Otázku ad d/

„Je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak rozhodcovský súd stranám nedoručoval záverečné písomné prednesy, a tým im odoprel možnosť oboznámiť sa s obsahom záverečného písomného prednesu druhej strany, a procesne na neho akokoľvek reagovať, ak tieto prednesy obsahovali ucelenú skutkovú a právnu argumentáciu?“ dovolateľ uviedol pod nadpisom „Procesná vada v nedoručení záverečných písomných prednesov“.

63. Dovolateľ teda vymedzil posúdenie veci uskutočnené odvolacím súdom, ktoré považuje za nesprávne a aj uviedol ako mal predmetné podľa jeho názoru právne otázky riešiť. Napriek tomu dovolací súd musel konštatovať, že dovolanie žalobcu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v danom prípade nie je podložené prípustnými dovolacími dôvodmi.

64. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, právna otázka položená dovolateľom v dovolaní musí byť zásadná (určujúca) pre rozhodnutie vo veci, čo znamená, že práve od jej vyriešenia záviselo rozhodnutie súdu v spore. Dovolateľom položené právne otázky (ad/ a - ad d/) uvedené kritérium nespĺňajú a ich formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní.

65. Z odôvodnenia dovolania k otázke ad a/ formulovanej dovolateľom vyplýva, že za dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 40 ods. 1 písm. g/ ZRK v znení do 31. decembra 2014, považuje aj nepreskúmateľnosť rozhodcovského rozsudku vyvolanú absenciou jeho odôvodnenia k celej argumentácii žalobcu a podľa jeho predstáv, a to k žalobcom tvrdenej (ne)existencii a relatívnej neplatnosti zadávacích listov. Z rozhodnutia odvolacieho súdu (ods. 59 rozsudku odvolacieho súdu) ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie (najmä ods. 40, 42, 44, 46 rozsudku súdu prvej inštancie) výslovne vyplýva (a dovolateľ to napokon aj sám uvádza v dovolaní), že sudy nižších inštancií svoje rozhodnutia založili na tom, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo - v konaní nebolo preukázané, že by došlo k naplneniu dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku zo dňa 14. decembra 2012 podľa ust. § 40 ods. 1 písm. g/ ZRK v rozhodnom znení. Z odôvodnenia tak rozsudku súdu prvej inštancie ako aj z potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, ktoré vytvárajú cez úpravu v ust. § 387 ods. 2 CSP celok, vyplýva, že pokiaľ žalobca v súdnom konaní argumentoval aj „nepreskúmateľnosťou“ rozhodcovského rozsudku, tak sudy nižších inštancií zhodne konštatovali, že zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17 ZRK) nebola porušená a pokiaľ žalobcove námietky vo svojej podstate smerujú k vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku, tak tieto sú z prieskumu všeobecného súdu vylúčené. Zdôraznil to odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku tak, že „právna úprava umožňuje požiadať príslušný všeobecný súd o zrušenie rozhodcovského rozsudku len z formálnych dôvodov vymedzených v zákone o rozhodcovskom konaní a nie je možné požiadať súd o zrušenie rozhodcovského rozsudku pre porušenie hmotnoprávných predpisov a teda napadnúť aj vecnú správnosť rozsudku.“ ... „Obom stranám bola v rozhodcovskom konaní poskytnutá riadne a v dostatočnom rozsahu rovnaká možnosť uplatnenia si procesných práv, dostatočná možnosť uplatnenia si svojich tvrdení, námietok, dôkazov ako i možnosť vyjadrovať sa k dôkazom, skutočnostiam a tvrdeniam druhej strany a po formálnej stránke boli dodržané príslušné procesné postupy.“

66. Z vyššie uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplýva, že dovolateľ nepreukázal, že by ním nastolená

dovolacia otázka k nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku bola pre rozhodnutie súdov nižšej inštancie kľúčová tak ako si to sám subjektívne vysvetľuje. Je zrejmé, že cez námietky aj o nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku ohľadom časti žalobcovej argumentácie a podľa jeho predstáv, ide žalobcovi ako neúspešnej sporovej strane o skutkovú rovinu rozhodcovského sporu a o vecnú správnosť jeho vyriešenia rozhodcovským súdom.

67. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. V danom prípade odvolací súd aj sám vysvetlil ďalšie svoje úvahy, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne.

68. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky ad a/ nastolenej žalobcom v dovolaní. Žalobcom nastolená právna otázka tak v riešenej veci nemôže priniesť zmenu záverov konajúcich súdov a jej riešenie v kontexte vykonaného dokazovania nemôže dovolateľovi priniesť pozitívny výsledok v spore a jeho právne postavenie sa nezmení.

69. Z odôvodnenia dovolania k otázke ad b/ formulovanej dovolateľom vyplýva, že cez tvrdenie o potenciálne antedatovaných kľúčových dôkazoch v podstate nie je napádané právne posúdenie veci v rozhodnutí súdov nižšej inštancie, ale proces dokazovania a z neho vyvodенý skutkový stav v rámci rozhodcovského konania. V tomto smere si sám dovolateľ protirečí, ak na jednej strane zdôvodňuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolacej otázky tým, že nespochybňuje, že vecný prieskum rozhodcovského rozsudku nie je predmetom konania podľa § 40 ZRK, na strane druhej však poukazuje na arbitrárnosť rozhodnutia „na základe dôkazov, pri ktorých je vážne podozrenie z toho, že boli antedatované, a s touto skutočnosťou sa vôbec nevysporiadať“. ...“Bolo možné napr. vypočúť pani Urbánkovú ako svedkyňu“. Z uvedeného vyplýva, že aj pri formulovaní tejto dovolacej otázky v skutočnosti žalobcovi ako neúspešnej sporovej strane ide predovšetkým o skutkovú rovinu rozhodcovského sporu a o vecnú správnosť jeho vyriešenia rozhodcovským súdom. Ani v tomto prípade dovolateľ nepreukázal, že by ním nastolená dovolacia otázka vo vzťahu k rozhodnutiu súdov nižšej inštancie v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku bola pre rozhodnutie súdov nižšej inštancie z hľadiska právneho posúdenia kľúčová, tak ako si to sám subjektívne vysvetľuje. Pokiaľ aj vo vzťahu k týmto námietkam dovolateľ napokon vyvodil nepreskúmateľnosť rozhodcovského rozsudku, tak platí rovnaký záver ako dovolací súd prijal vyššie k otázke ad a/.

70. Z odôvodnenia dovolania k otázke ad c/ formulovanej dovolateľom vyplýva, že cez tvrdenie o efektívnom odopretí práva na záverečnú reč v podstate znovu namieta čiastočnú nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku a súčasne polemizuje so skutkovými a právnymi závermi v rozsudku odvolacieho súdu (ods. 59 a 60). Základom argumentácie dovolateľa pritom bolo skutkové tvrdenie, že „je veľmi pravdepodobné, že rozhodcovský rozsudok bol prijatý ešte predtým, než žalobca predložil svoju záverečnú reč“, pričom toto tvrdenie opiera o premisu, že k skutočnému dátumu prijatia rozhodcovského rozsudku (14. decembra 2012) „jediný relevantný dôkaz bol v konaní pred nižšími súdmi vykonaný nezákonným spôsobom bez možnosti žalobcu vyjadriť sa k tomuto dôkazu, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP“. Ako dovolací súd už uviedol pri hodnotení prípustnosti dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP, v prípade predmetného rozhodcovského rozsudku išlo o chybu v písaní, resp. zrejmu nesprávnosť pri uvedení dátumu v písomnom vyhotovení, čo vyplynulo z dokazovania vykonaného a zhodnoteného súdmi nižších inštancií procesným postupom bez zistenia porušenia práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Preto nie je možné ani právnu otázku dovolateľa, opierajúcu sa o tvrdenie, že rozhodcovský rozsudok bol z dátumu 22. novembra 2012, predchádzajúceho podaniu písomných záverečných rečí stranami (29. novembra 2012), považovať za kľúčovú pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ dovolateľ v rámci položenej dovolacej otázky ad c/ súčasne tvrdí, že rozhodcovský súd nebral záverečný prednes účastníkov do úvahy a nevysporiadal sa s jeho obsahom, tak ide opätovne o námietku smerujúcu k vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku a k jeho odôvodneniu zjavne nie podľa predstáv žalobcu, čo z hľadiska dôvodu pre zrušenie

rozhodcovského rozsudku súdom netvorilo relevantnú kľúčovú právnu otázku riešenú odvolacím súdom v napadnutom rozsudku.

71. Z odôvodnenia dovolania k otázke ad d/ uvedenej ako procesná vada v nedoručení záverečných písomných prednesov (účastníkom v rozhodcovskom konaní; pozn. dovolacieho súdu) vyplýva, že dovolateľ napadnutému odvolaciemu rozsudku vytýka, že uvedenú okolnosť, vymedzenú žalobcom ako nesprávny procesný postup rozhodcovského súdu, odvolací súd ani súd prvej inštancie vecne nepovažovali za právny dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g/ ZRK. Z dôvodov napadnutého rozsudku dovolacieho súdu vyplýva, že sa otázkou (ne)porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského rozsudku zaoberal, avšak ťažiskovo nie z hľadiska (ne)doručenia písomnej záverečnej reči žalovaného žalobcovi. To, že žalobca sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi, posúdením dodržania zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, ako vykonal odvolací súd v napadnutom rozsudku, samé osebe nezakladá prípustnosť nastolenej dovolacej otázky. Žalobca tiež otázku ad d/ formuluje všeobecne a hypoteticky vo vzťahu k nedoručeniu záverečných prednesov stranám pred písomne vydaným rozhodcovským rozsudkom z hľadiska formálneho dodržania procesných pravidiel rozhodcovského konania. Tento hypotetický charakter dovolacej otázky vyplýva aj zo samotných dôvodov dovolania, keď napr. v bode 105 žalobca všeobecne, bez konkretizácie uvádza, že po oboznámení sa so záverečným prednesom protistrany mohol ešte vyvinúť relevantnú procesnú aktivitu, ktorou by výsledok rozhodnutia mohol zvrátiť, napr. mohol urobiť návrh na doplnenie dokazovania alebo „žiadať senát o možnosť zaujať stanovisko k novým a prekvapivým skutkovým a právnym argumentom protistrany.“

72. Dovolací súd zhrňujúc konštatuje, že kľúčovou v odvolacom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku bola otázka, či (ne)došlo k naplneniu podmienky porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, avšak nie z hľadiska dovolateľom nastolených právnych otázok (ad a/ - ad d/).

73. V súvislosti s tým, že dovolanie žalobcu smerovalo aj k skutkovému stavu v odvolacej veci z hľadiska dokazovania a z neho prijatých záverov k priebehu rozhodcovského konania pri zisťovaní splnenia žalobcom tvrdených dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, dovolací súd na záver dodáva a zdôrazňuje, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a dovolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Uvedené obdobne platí aj vo vzťahu k dovolaniu žalobcu zjavne podanému v podstate pre dosiahnutie revízie skutkových a následne právnych záverov prijatých rozhodcovským súdom v rozsudku, o zrušení ktorého žalobcovi vo veci samej pred súdmi nižšej inštancie ide.

74. Konanie pred všeobecným súdom o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podľa zákona č. 244/2002 Z. z. na rozhodcovské konanie nenadväzuje a nie je možné ho považovať za ďalšie opravné konanie. Predmetom takého konania všeobecného súdu nie je vecná správnosť rozhodnutia rozhodcovského súdu vo veci samej. Zisťovanie priebehu konania rozhodcovského súdu a ním vydaného rozsudku je v súdnom konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku predmetom dokazovania všeobecného súdu a tým otázkou skutkovou a následne právnou, avšak výlučne z hľadiska úvah o procesnom postupe rozhodcovského súdu v rámci posudzovaných dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 244/2002 Z. z.

75. Žalobca v dovolaní síce formálne odôvodňuje nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi, ako aj s vyhodnotením zistených skutkových okolností dovolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Len samotné spochybňovanie skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov súdmi, ako aj samotná polemika s

rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho dôvodmi, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v rozhodovanej veci nie je dovolanie žalobcu podložené prípustnými dovolacími dôvodmi.

76. Napokon sa žiada dodať v zhode s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. novembra 2012, sp. zn. 3Cdo/186/2012, ktorého závery sú aplikovateľné aj pre civilné sporové konanie podľa úpravy od 1. júla 2016, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok vychádza zo základnej idey, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. To je podstata dôvodu, so zreteľom na ktorý má najvyšší súd posudzovať otázku prípustnosti dovolania v občianskom súdnom konaní (teraz civilnom sporovom konaní) skôr reštriktívne. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom odvolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom odvolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Občiansky súdny poriadok (teraz Civilný sporový poriadok) podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania musí mať dovolací súd vždy na zreteli, že „ak mimoriadny opravný súd „koná a rozhoduje napriek tomu, že neboli splnené zákonom ustanovené predpoklady prípustnosti na jeho postup v opravnom konaní (čl. 46 ods. 4 ústavy a čl. 53 ods. 1 ústavy) a prelomí právoplatnosť napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, porušuje základné právo na súdnu ochranu toho účastníka, ktorý sa po rozhodnutí opravného súdu v takom prípade dostáva do nepriaznivejšej pozície, než v ktorej bol pred takým rozhodnutím opravného súdu. Porušenie princípov spravodlivého procesu spočíva preto v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

77. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ani jedna zo žalobcom formulovaných otázok nespĺňala kritériá prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a tento záver, v spojení s konštatovaním o absencii dôvodov prípustnosti dovolania vymedzených dovolateľom podľa § 420 písm. f/ CSP, viedol dovolací súd k rozhodnutiu o odmietnutí dovolania.

78. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

79. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.